

Rens LaRouches navn! Benådnings af Assange og Snowden kan afsløre Russiagate-bedrageriet 2016-2020

18. december 2020 (Schiller Institut) – Muligheden for at præsident Donald Trump vil benåde Wikileaks' grundlægger, Julian Assange, der nu langsomt dræbes i et fængsel i London, især i kølvandet på den nylige tilbagetræden af justitsminister William Barr, har rejst et spændende spørgsmål. Vil det russiske "computerhack, som aldrig fandt sted", der er så centralt for den nuværende fængsling og tortur af Assange, endelig blive bragt frem i lyset, hvis han løslades fra fængslet? Vil den kriminelle sammensværgelse mod det amerikanske præsidentskab, der involverede "Five Eyes" efterretningstjenesterne, samt de finansielle interesser bag City of London/Wall Street, blive eksponeret gennem frigivelse af alle dokumenter, der er vigtige for at afsløre Russiagate-fupnummeret? Vil disse dokumenter omfatte relevante dele af de titusindvis af sider, som Ty Clevenger har erfaret, at FBI netop har erkendt eksisterer i deres sagsakter, der er relevante for hans anmodning i en FOIA-retssag vedrørende informationer om Seth Rich? Vil vi måske endelig se frigivelsen af disse og andre dokumenter gennem fyringer og/eller fratræden af CIA-direktør Gina Haspel og FBI-direktør Christopher Wray efter William Barr?

Resolut, uventet og uortodoks handling fra præsidentens side kunne nu være den eneste mulighed for at afsløre den sande natur af præsidentvalget i 2020, og vende det nuværende resultat. Ved at tillade retfærdigheden at ske fyldest gennem sådanne handlinger, kunne der skabes en platform for Snowden,

en skrantende Assange, William Binney, whistleblower fra det Nationale Sikkerhedsagentur (NSA) samt andre, til at afsløre hvordan overvågningsstaten har såret den amerikanske valgproces så godt som dødeligt, ligesom den har manipuleret og fikset valg over hele planeten i årtier – uanset hvad der måtte komme frem – Donald Trump kunne endnu nå at blive indsat som præsident i januar 2021. Hvis sandheden om kampagnerne i 2016 og 2020 endelig blev fortalt til det amerikanske folk, vil den der gør det, have fortjent deres evige støtte. Og den sandfærdige forklaring vil øjeblikkeligt afsløre den blodige karakter af Obama-Bush-administrationerne, der blev forenet som siamesiske tvillinger gennem deres fremme af krig som det primære redskab til diplomati.

Britisk efterretningsvirksomhed, ikke Rusland eller Kina, er den "udenlandske spiller"

Har du bemærket, at hvis man nævner Kina eller Rusland, er mange hurtige til simpelthen at acceptere ideen om udenlandsk indblanding i det amerikanske valg, men hver gang man bringer den veldokumenterede involvering af britisk efterretningstjeneste i det amerikanske valg og præsidentskab gennem de seneste 5 år op, benyttes udtrykket "konspirationsteori" til at afvise denne analyse? Navnene Christopher Steele, Robert Hannigan, Sir Richard Dearlove, amerikaneren Stefan Halper og Sir Kim Darroch – alle direkte tilknyttet til GCHQ, MI6 eller den britiske udenrigstjeneste – er blot de hidtil kendte operatører, der er kendt for direkte at have skabt enten historien om "Rusland, Rusland, Rusland" eller historien om "Kina, Kina, Kina". Der er sikkert mange flere.

Alligevel bruges "det er virkelig svært for mig at se, hvordan Storbritannien er involveret", stadig som en undskyldning af de fleste for ikke at se, hvad der faktisk er foregået. At ignorere sandheden bliver dog umuligt, når man ser på sagen om Julian Assange. Assange bliver dræbt for øjnene af os i et britisk fængsel for at bevare den russiske fiktion. Hvordan

gøres dette? Tidligere i år, den 20. februar, trykte avisen Guardian overskriften: "Donald Trump 'tilbød Julian Assange en benådning, hvis han benægtede russisk forbindelse til hack.'" De fleste medier ville øjeblikkeligt blive miskrediteret som svindlere og kun modvilligt, om nogensinde, blive troet igen, hvis først Assange sammen med andre kyndige fik lov til at udtale sig offentligt om Russiagate. 'Cui bono' – de som drager fordel af Assanges tavshed, er de sammensvorne, der fostrede, gennemførte og hemmeligholdt komplottet mod det amerikanske præsidentskab – briter, amerikanere og andre. Som journalist Viktor Dedaj udtalte på Schiller Instituttets panel den 12. december: "Hæng sammen eller hæng hver for sig: Frie suveræne republikker, eller digitalt diktatur ("Hang Together or Hang Separately: Free and Sovereign Republics, or Digital Dictatorship"):

"Da Julian Assange endelig blev fjernet fra ambassaden i strid med folkeretten, og oven i købet den ecuadorianske forfatning, tog det kun et kvarter for den britiske dommer, først at fornærme ham og derefter dømme ham til 50 ugers fængsel for overtrædelse af hvad? Hans betingelser for 'prøveløsladelse' ... men han blev ikke alene ... idømt 50 uger, men 50 uger i et højsikkerheds-fængsel. Vi vil se, at dette – så vidt vides – er det eneste tilfælde i Storbritannien, at en journalist, der ikke er anklaget for noget men holdes i varetægt, er låst inde i et fængsel med høj sikkerhed ... Vi så en retssag, der fandt sted bag næsten lukkede døre, idet omkring 50 NGO'er, hvoraf 90 journalister, der [på forhånd] var blevet akkrediteret, blev afvist med navns nævnelse ... "

Det bør huskes, at Edward Snowden i 2013 blev hjulpet af Julian Assange i sin vellykkede flugt fra Hongkong. Snowden strandede derefter i Moskva, da hans pas blev tilbagekaldt, hvilket gjorde det umuligt for ham at rejse videre. Kirk Wiebe, whistleblower fra det Nationale Sikkerhedsagentur, har observeret, at Snowden, langt fra at være en forræder, som mange har hævdet, måske er blevet tvunget til at handle på en

ulovlig måde for at honorere sin svorne ed til USA's forfatning. Hans handlinger fandt sted adskillige år efter at Wiebe, sammen med William Binney og Ed Loomis og senere sammen med Diane Roark, medarbejder i House Intelligence Committee, havde brugt "de godkendte kanaler og procedurer" til at rapportere forseelser efter deres fratreden fra NSA i 2001 – for sidenhen at blive anholdt under våbenmagt af FBI og næsten justitsmyrdet og sendt i fængsel af Justitsministeriet i 2007. Præsident Trumps nylige indikation af, at han måske vil se på en benådning af Snowden, efter at Trump for flere år siden erklærede, at Snowden fortjente døden, har givet anledning til dyb bekymring i efterretningskredse, hos republikanere og demokrater. Disse "repræsentanter for den dybe stat" ønsker frem for alt at trække opmærksomheden væk fra den grimme sandhed. Den systematiske omstyrting af regeringer, herunder gennem manipulation og valgfusk, foretaget af medlemmer af "Five Eyes" hemmelige regeringsarrangement, er en 'standard operational procedure' for det der i den amerikanske efterretningsverden kaldes for "Project Democracy", som først blev afsløret for den brede amerikanske offentlighed af Lyndon LaRouche og Executive Intelligence Review i rapporten fra 1987: "Project Democracy: The Parallel Government Behind the Iran-Contra Affair."

Hvordan 'Project Democracys kampagne mod Lyndon LaRouche ødelagde amerikanske valg

Først kom de efter socialisterne, og jeg talte ikke imod – fordi jeg ikke var socialist.

Så kom de efter fagforeningsfolk, og jeg talte ikke imod – fordi jeg ikke var fagforeningsmand.

Så kom de efter jøderne, og jeg talte ikke imod – for jeg var ikke jøde.

Så kom de efter mig – og der var ingen tilbage til at tale på mine vegne.

–Martin Niemöller

Fortiden er prologen. For at forstå hvordan det gik til, at

amerikanske efterretningskontorer, der agerede i hemmeligt samarbejde med en britisk udenlandsk magt, som ingen bryder sig om at nævne, begik valgsvindel ved både valget i 2020 og 2016, er det nødvendigt at forstå brugen af bekendtgørelse 12333 og andre præsident-direktiver fra 1980'erne om at omorganisere og centralisere mange efterretningsfunktioner under vicepræsidentens myndighed. (For at forstå konsekvenserne af hvad dette betyder, så tæk "Dick Cheney.") E.O. 12333 (Executive Order 12333 -red) og forskellige andre ordrer fremskyndede privatiseringen af militær- og efterretningsfunktioner. Virksomheder, der undertiden benævnes kvasi, ikke-statslige organisationer ("quangos"), forpestede amerikansk dagligliv – og derefter kom Internettet, oprindeligt udviklet til militært brug og derefter ulovligt anvendt til universel overvågning gennem kriminelle applikationer af programmer, der oprindeligt var designet til at forsvare USA, såsom Bill Binneys ThinThread-program.

Læs resten på engelsk:

Studying the case of Lyndon LaRouche, and his 1984–1989 legal lynching, is the single most efficient means by which today's American electorate can begin to understand the true nature of the grand crime against the Presidency presently being committed, a crime that will require, for its correction, LaRouche's exoneration, as well as justice for Assange and Snowden.

In fact, whether Julian Assange is successfully kept alive and released from prison in the next weeks, or whether Edward Snowden is soon allowed to return home and assist in the process of cleaning out the "secret government" that has run the United States, is intimately tied to whether Lyndon LaRouche, economist, statesman, and Presidential candidate, is finally exonerated. Though LaRouche died on February 12 2019, his exoneration now plays an even greater role in rectifying the destruction of the American Presidential system that has gone on for over a half-century. The October 6, 1986 attempted

assassination of LaRouche, and his subsequent prosecution, conviction and imprisonment, was not an attack on a “maverick political extremist,” as it was portrayed by literally thousands of printed and electronic media stories at the time. It was, because of LaRouche’s use of his Presidential campaigns to change the direction of the policies of the Reagan and other presidencies, that destroying him meant, in reality, a violent, near lethal assault on the American Presidential system. It was the same Presidential system that came under violent attack with the November 22, 1963 murder of JFK, the April-June 1968 double assassinations of Martin Luther King and Robert Kennedy, and the March 1981 near-assassination of Ronald Reagan.

Lyndon LaRouche(1922–2019), economist and statesman, was for five decades the most controversial figure in American politics. He became a world-class threat through his United States Presidential campaigns. His 1970s denunciation of the genocidal looting policies and predatory lending practices of the International Monetary Fund, the World Bank, and the Anglo-American financial establishment in general, and his successful organizing of the Reagan-era Strategic Defense Initiative in 1982-83, earned him the undying enmity of the “baby doomers” that have now huddled around the trillions-dollar financial scam known as the “Green New Deal.” LaRouche had to be taken out, or at least, down. That attack was coordinated through the privatized intelligence route , including the April 1983 establishment of a “Get LaRouche Task Force” headed up by financier John Train of New York, and involving multiple intelligence agencies. Individuals such as London’s favorite Secretary of State Henry Kissinger, also played a central role in initiating fraudulent legal actions that aimed to stop him. LaRouche’s enemies, including Robert Mueller, played a role in the attempt to shut down LaRouche’s Presidential campaigns in both 1984 and 1988.

It is virtually impossible for Americans to understand what is

now unfolding around the Presidential election without knowing why LaRouche posed such a threat, and what was done to silence him. LaRouche's enemies are the Malthusians—those who want to see the planet's population reduced by at least half in the next 30 years—the bankers' environmental movement. Poor people are very bad for the environment, they say. And the most prominent of environmentalists are now, often, also the world's biggest bankers. Take, for example, the newly-formed Guardians for Inclusive Capitalism, founded by Lynn Forester de Rothschild, whose leaders claim to represent more than \$10.5 trillion in assets under management. Is this a "grassroots environmental movement?" Is this even an "astroturf movement?" Their plan is to de-carbonize the planet by lessening the number of people presently on it by four, five, or six billion. Famine, pestilence, disease, and war—the "Four Horsemen"—are their preferred way of doing it. And those are the policies that are the immediate future under the new, friendly, enlightened cyber-dictatorship.

Only a vigorous campaign on behalf of justice in all forms—electoral justice, economic justice, defense of the right to know—can save the United States, the trans-Atlantic world, or the world as a whole. These next days before us give us a chance to not merely demand, but secure that justice. Action in these three cases—pardons in the cases of Assange and Snowden, and exoneration for Lyndon LaRouche—are the direct path to securing justice for all citizens throughout the world, and in every country. They are the path to justice for the President of the United States as well. Fiat Justitia ruat caelum—"let justice be done, though the heavens fall." Now, in these next days, justice given, is justice gained.